

MUISTO ROUENISTA

rouenista

Timo Nenonen

Muisto Rouenista

Mustakylkinen stimmipaatti "Oinas" lipui verkalleen Seine-jokea pitkin kohti Rouenin satamaa. Kaijaa lähestyttäessä lekotettiin ankkuri, yksi sakkeli mereen, otettiin ruori dikt styyrbuurd ja kone täyttä eteen. Laiva alkoi laiskasti svengata oikealle, päin nousuvettä ja töijättin paapurin puoli kaijaan.

Kaikki Rouenissa olleet skönärit tietää, että täyden kuun aikana nousuvesi siellä tulee hyökyaaltona ja monet laivat pitävät koko täkkiremmiin stanbai ja suuremmilla laivoilla on konekin valmiustilassa. Niinpä "Oinaskin" töijättiin tavallista vahvemmin. Sekä fööri- että ahteri springeihin pantiin manilla svapit ja molempiin päihin lisättiin tavallisten kahden vaijerin lisäksi paksut trossit. Lopuksi kippari ja luotsi olivat tyytyväisiä ja täkkärit pääsivät tekemään satamaklaaria. Surringit heitettiin ulkosivuille roikkumaan ja puomit hiivattiin meren puolelle. Laiva oli valmis lossaamaan propsilastiaan, joka oli lastattu Kalajoen Rahjassa.

YÖVAHTI VARUILLAAN...

Laivan försti, Alf, suomenruotsalainen kohtalaisen iäkäs herrasmies, oli nykyisessä jobissaan vain vikajeeraaja. Hän oli laivan vakituinen täkkikakkonen. Alf lähestyi Esaa, yhtä laivan puolikkaista. "Kuule, sää saa olla yövahtina täällä Rouenissa. Mää ei voi laittaa noi junkit ko niil ei ole praktiikkaa tämmösist hommist" No mitäpä Esa siihen. Mieli kyllä teki maihin, mutta hiukan kutkutteli itsetuntoa tuo förstin antama luottamuslause.

Iltasafkan jälkeen alkoi porukkaa virrata runvasiin. Pantiin lankongikuteet päälle, otettiin hytissä hiukan vauhtia ja painuttiin maihin. Esa jäi laivaan, samoin kuin Alf, joka oli stopparissa. Koneessa oli myös patavahti. Esa oli saanut förstiltä oorderit, joiden mukaan hänen piti passata lankongia ja ottaa se tarpeen vaatiessa kokonaan pois. Sen lisäksi hänen piti passata töijäyksiä ja tarpeen vaatiessa slakata ja suoritta muutkin yövahdille kuuluvat hommat. Alf piti purrata yöllä kello kaksi eli vartti tunti ennen hyökyaaltoa, jonka laskettu saapumisaika oli n. 02.15.

Illan kuluessa porukkaa tippui takaisin laivalle kuka missäkin kunnossa. Tunkki oli ostanut pojalleen sähköauton, jota tietenkin piti kokeilla. Timpan kanssa autoa alettiin testaamaan. Hytistä kuului aluksi kiihtyneitä ääniä, välillä laulua ja sittemmin vaimeaa örinää. Lopuksi ei mitään, testikuljettajat olivat nukahtaneet toinen bunkkaansa ja toinen hytin turkille. Viimeiset maissakävijät saapuivat yhden maissa laivalle. Oli laskuveden aika ja koska laiva makasi reilusti kaijan tason alapuolella Esalla oli aikamoinen työ auttaessaan näitä mattimyöhäsiä ahteriin. Trissa oli jättänyt munia ja pekonia byssaan ja niitä Esa vielä paisteli itselleen odotellessaan hyökyaallon saapumista.

Kahden ajoissa Esa suunnisti kohti förstin hyttiä. Häntä vähän jännitti mitenkä ukko mahtoi herätä, sillä illalla Alf oli näyttäytynyt uffarimessissä paikallisen ystävättärensä kera. Purraus onnistui kuitenkin hyvin, sillä mies ei ollut vielä edes nukahtanut, vaan piipunsavun seasta erottui kohtalaisen hyväkuntoinen aluksen försti. Kuultuaan, että h-hetki lähenee, Alf kampesi itsensä ylös ja yhdessä Esan kanssa he lähtivät tallustelemaan förpakkaa kohti. Osittain purettu täkkilasti ei tehnyt Alfin kulkua kovinkaan helpoksi föörtäkillä. Hoippuen ja liukastellen tultiin pakalle. Odoteltiin. Kello tuli varttia yli. Kului vieläkin vartti tunti. Mitään ei tapahtunut. "Mää ei usko mihinkään hyökyaalto. Se on sama kuin toi nalkkiin jääminen. Ei mää usko sekään, ennenko mää nää se", lausui Alf. "Mää mene takasi hytti ja jos jotaki tulee, tul purraamaan", hän jatkoi. Tämän sanottuaan hän hoippui miitsippiin, hyttiinsä.

Esa seurasi förstiä. Hän meni byssaan, katsoakseen oliko fyyri jo valmis slagattavaksi. Ei ollut, joten Esa päätti lähteä kaijalle tarkastelemaan töijäyksiä, sillä siellä oli helpompi liikkua kuin täkkilastin päällä.

26.9.2010

HYÖKYAALTO TULI...

Ollessaan ahteripäässä se sitten tuli! Hyökyaalto nimittäin. Laiva irtautui kaijasta, tullakseen uudestaan kohti laituria. Vaijerit ja trossit natisivat. Pollarit paukkuivat. Yht`äkkiä yksi keulatrossi katkesi lennättäen toisen pään kaijalle ja toisen endan johonkin föörpakalle. Tilanne oli erittäin vaarallinen. Laiva seilaili edestakaisin kaijaan ja ulos. Oli mahdotonta päästä laivaan, lankongi oli aiemmin vedetty sisään ja lyhyimmilläänkin matka oli liian pitkä, että Esa olisi uskaltanut hypätä takaisin laivalle. Mikäli laiva olisi irronnut kokonaan, hän olisi aina voinut lekottaa ankkurin, mutta koska hän oli maissa se oli mahdotonta. Kaikki laivassa olijat nukkuivat. Tovin tilannetta arvioituaan Esa huomasi kaijalla pitkän lankun pätkän. Seuraavan kerran kun laiva tuli lähemmäs laituria hän sijoitti lankun toisen pään paattitäkille ja toisen kaijalle sekä juoksi nopeasti lankkua pitkin laivaan. Lankku putosi hänen perässään Seine-jokeen. Nopeasti pakalle. Nyt tilanne oli hallinnassa. Laivan edestakainen heittelehtiminen alkoi vähenemään muuttuen lopuksi normaaliksi nousuvedeksi. Kloorattuaan kaikki hyökyaallon jättämät jäljet pakalla Esa poistui miitsippiin.

Edessä oli vielä yövahdin normaalit työt: byssan slagaus, fyyrin sytytys ja turkin pesu.

Myöhemmin lankongin laitto paikalleen. Lopuksi vielä kahvin keitto ja porukan purraus. "Oinaksen" porukka heräsi uuteen aamuun. Alf ei tälläkään kertaa nähnyt hyökyaaltoa Rouenissa. Siitä toisesta vaihtoehdosta ei tarina kerro.

kirj. Timo Nenonen

